

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Karla Šimky a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **Ing. R. W.**, zastoupeného Mgr. Ing. Jiřím Šimečkem, LL.M., advokátem, se sídlem Vladislavova 17, Praha 1, proti žalovanému: **Městský úřad v Žacléři**, se sídlem Rýchorské náměstí 181, Žacléř, o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 25. 4. 2014, č. j. 30 A 82/2013 – 29,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalobce domáhá zrušení rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“) ze dne 25. 4. 2014, č. j. 30 A 82/2013 – 29 (dále jen „napadený rozsudek“). Napadeným rozsudkem byla zamítnuta žaloba, kterou se žalobce domáhal vydání rozsudku, kterým by soud žalovanému uložil, aby do 10 dnů od právní moci rozsudku předal odvolacímu správnímu orgánu žalobcovo odvolání proti usnesení žalovaného ze dne 20. 2. 2013, č. j. 490/2013/VÚP/KR, spis 490/2013/VÚP/KR a spisový materiál se svým stanoviskem.

V napadeném rozsudku krajský soud uvedl, že nečinnost spočívající v nepostoupení odvolání a souvisejícího správního spisu není nečinností ve smyslu ustanovení § 79 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“),

neboť se nejedná o nečinnost ve vztahu k rozhodnutí, nýbrž o nečinnost ve vztahu k určitému faktickému úkonu správního orgánu. Soudy mohou správnímu orgánu uložit pouze povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení, nikoliv uložit povinnosti jiné.

V kasační stížnosti žalobce (dále též „stěžovatel“) uvádí, že jeho žaloba směřovala primárně proti tomu, že nebylo vydáno rozhodnutí o odvolání stěžovatele, přičemž nezbytným předpokladem pro vydání rozhodnutí je právě postoupení odvolání a spisu. Stěžovatel nemohl účinně po odvolacím orgánu požadovat, aby rozhodl, pokud žalovaný odvolacímu orgánu odvolání a spis nepostoupil. Nečinnost je na straně žalovaného, nikoliv na straně odvolacího orgánu. Soud pouze vyslovil názor, že stěžovatel nebyl oprávněn žalobu podat, aniž by se zabýval meritem věci (dlouhodobě nezákonným stavem spočívajícím v nečinnosti správního orgánu). Takový postup stěžovatel považuje za přepjatě formalistický. Krajský soud tak stěžovateli odepřel ochranu před nezákonnými zásahy státních orgánů, jemu zaručenou čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Stěžovatel konstatuje, že krajským soudem odkazovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2005, č. j. 6 Ans 1/2004 – 70, je na daný případ nepřiléhavý, neboť byl vydán za účinnosti dnes již neplatného správního řádu z roku 1967. S odkazem na další judikaturu Nejvyššího správního soudu stěžovatel namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, neboť krajský soud se v něm omezil na obecná konstatování a opakování argumentace žalovaného, a to prakticky bez náznaku vlastních hodnotících úvah.

Ve vyjádření ke kasační stížnosti žalovaný uvádí, že stěžovatel nerozporuje závěry krajského soudu konkrétním způsobem. Krajský soud správně posoudil, že žalobou dle § 79 s. ř. s. se nelze domáhat postoupení odvolání a spisu odvolacímu orgánu. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2010, č. j. 3 Aps 7/2010 – 162, žalovaný uvádí, že určujícím kritériem pro podání žaloby ve správním soudnictví nemůže být procesní taktika žalobce, nýbrž pouze povaha žalovaného úkonu. Žalovaný uvádí, že závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2005, č. j. 6 Ans 1/2004 – 70, jsou na daný případ přiléhavé, neboť se týkají ustanovení § 79 s. ř. s. K namítanému přepjatému formalismu žalovaný uvádí, že je to žalobce, kdo má chránit svá práva příslušným způsobem, správní soudy nemohou nahrazovat jeho vůli a zhojit jeho nesprávný postup. Napadený rozsudek je dostatečně srozumitelný a odůvodněný. Navíc žalovaný uvádí, že již dne 25. 6. 2014 s následným doplněním dne 9. 7. 2014 odvolání spolu se spisem postoupil odvolacímu orgánu, a tím žalobce uspokojil ve smyslu § 62 odst. 1 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti, přičemž zjistil, že byla podána osobou oprávněnou včas a je proti napadenému rozsudku přípustná za podmínek ustanovení § 102 a § 104 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost stěžovatele v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

Kasační stížnost **není důvodná**.

Ustanovení § 79 odst. 1 s. ř. s. zní: „*Ten, kdo bezvýsledně vyčerpá prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti*

pokračování

správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. To neplatí, spojuje-li zvláštní zákon s nečinností správního orgánu fikci, že bylo vydáno rozhodnutí o určitém obsahu nebo jiný právní důsledek.“ Podle ustanovení § 79 odst. 2 s. ř. s. je žalovaným správní orgán, který podle žalobního tvrzení má povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení.

Nejprve se Nejvyšší správní soud musel vypořádat s namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku, neboť v případě shledání existence této vady je zpravidla další přezkum rozhodnutí krajského soudu bezpředmětný. Touto vadou soudního rozhodnutí se ostatně soud musí zabývat i tehdy, pokud by ji stěžovatel nenamítal (srov. § 109 odst. 3 s. ř. s.). V případě napadeného rozsudku však Nejvyšší správní soud takovou vadu neshledal. Napadený rozsudek je zcela srozumitelný, dostatečně odůvodněný a je z něj zřejmé, jak se soud vypořádal se stěžovatelskými žalobními tvrzeními (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75; či ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 – 44; veškerá zde uvedená judikatura je dostupná na www.nssoud.cz). Jediným žalobcovým tvrzením de facto bylo, že žalovaný je nečinný ve smyslu § 79 s. ř. s. S tímto tvrzením se krajský soud vypořádal tak, že uvedl, že žalobou ve smyslu § 79 s. ř. s. se nelze domáhat, aby krajský soud žalovanému uložil postoupit odvolání spolu se spisem. K tvrzení stěžovatele, že krajský soud pouze přebírá argumentaci, kterou mu žalovaný poskytl ve vyjádření k žalobě, Nejvyšší správní soud konstatuje, že by bylo absurdní po krajském soudu vyžadovat, aby hledal argumentaci jinou či své závěry vyslovil alternativním způsobem, pokud zcela zřetelně v napadeném rozsudku posoudil, proč právě tuto argumentaci považuje za relevantní a správnou. Nejvyšší správní soud tak k této námitce uzavírá, že napadený rozsudek je přezkoumatelný.

Krajský soud správně na projednávaný případ aplikoval závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2005, č. j. 6 Ans 1/2004 – 70, jehož právní věta zní: *„Nečinnost správního orgánu spočívající v nepostoupení spisu odvolacímu orgánu není nečinností ve smyslu § 79 s. ř. s., neboť se nejedná o nečinnost ve vztahu k vydání rozhodnutí (osvědčení) ve věci samé, nýbrž o nečinnost ve vztahu k určitému faktickému úkonu správního orgánu.“* Právě v nyní projednávaném případě se stěžovatel (žalobce) před krajským soudem domáhal, aby krajský soud žalovanému uložil předat jeho odvolání, spis a spisový materiál odvolacímu správnímu orgánu. To vyplývá jak z petitu žaloby, tak i z dalšího obsahu žaloby a dalších žalobcových podání adresovaných soudu. Je tedy evidentní, že krajský soud nemohl stěžovateli vyhovět, neboť ten se domáhal ochrany proti nečinnosti ve vztahu k určitému faktickému úkonu správního orgánu (postoupení odvolání a spisu), nikoliv ve vztahu k vydání rozhodnutí či osvědčení. Stěžovateli nelze přisvědčit v tom, že citovaný rozsudek je na tento případ nepřiléhavý. Je sice pravdou, že rozsudek byl vydán za účinnosti správního řádu z roku 1967, závěry v něm vyslovené se však především týkají § 79 s. ř. s., který zní i v nyní rozhodné době stále stejně a jehož interpretace a aplikace je pro posouzení nyní projednávané věci rozhodná. Závěry citovaného rozsudku jsou tak na nyní projednávanou věc aplikovatelné – žalobou podle § 79 s. ř. s. se skutečně nelze domáhat toho, aby krajský soud uložil žalovanému postoupit odvolání spolu se spisem odvolacímu orgánu.

Pokud se stěžovatel domnívá, že postup krajského soudu je formalistický, neboť ten se nezabýval jeho žalobou meritorně, a odepřel mu tak přístup k soudu, resp. porušil čl.

36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, k tomu uvádí Nejvyšší správní soud následující. Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že je úlohou žalobce vybrat si ze žalobních typů, jež mu s. ř. s. poskytuje, ten, který je podle jeho názoru nejvhodnější k ochraně jeho práv. Volbou žalobního typu je soud vázán a návrh musí projednat v řízení, jehož typ určil žalobce (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2012, č. j. 1 Ans 14/2012 – 40). Jak je uvedeno výše, stěžovatel zvolil nevhodný žalobní typ. Následky takové volby nese však sám. To však ještě neznamená, že by nemohl před krajským soudem uspět s jiným typem žaloby. Stěžovateli tedy nebylo odepráno právo na přístup k soudu, resp. krajským soudem nebyl porušen čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv. Závěry krajského soudu jsou zcela logické a jsou podpořeny judikaturou soudu zdejšího; v žádném případě je nelze považovat za přepjatě formalistické.

Nad rámec potřebného odůvodnění Nejvyšší správní soud uvádí, že z podkladů, které obdržel od žalovaného, zjistil, že stěžovatelovo odvolání spolu se spisovým materiálem bylo žalovaným v průběhu řízení o kasační stížnosti postoupeno odvolacímu orgánu a dále i to, že po opakovaném rozhodování bylo stěžovatelovu odvolání vyhověno.

Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že neshledal, že by v daném případě byl naplněn jakýkoliv kasační důvod. S posouzením a postupem krajského soudu se Nejvyšší správní soud ztotožnil, a proto kasační stížnost stěžovatele ve smyslu § 110 odst. 1 in fine s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud ve smyslu § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. tak, že vzhledem k tomu, že stěžovatel neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady řízení nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly, stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti a žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. května 2015

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu